

[Poul Møller.]

erhvervsfolk. Muligvis bør tanken om et rådgivende lovråd genoplives. Den blev fremført i sin tid under forfatningsforhandlingerne, men vandt ikke gehør dengang. Erfaringerne kan imidlertid gøre det påkrævet at indføre et sådant råd. Det behøver ikke at være hjemlet direkte i grundloven, da lovgivningsforsamlingen naturligtvis til enhver tid kan henlægge visse særlige opgaver til rådgivende organer, som alene har til opgave at bistå folketinget i arbejdet. Tanken burde heller ikke være fremmed for det folketingsflertal, der i fjor lagde så megen vægt på at få nedsat et økonomisk samordningsorgan, eller for de ministre, som har nedsat så mange råd, f. eks. kulturministerens kulturudvalg, monopolrådet, eksportkreditrådet og mange andre.

Som det fremgår af, hvad jeg nu har sagt, mener min gruppe ikke, at lovgivningsarbejdet har været tilstrækkelig velforberedt under denne grundlov, lige så lidt som det er lykkedes at udstyre folketinget med den fornødne sagkundskab, der kunne opveje den mangelfulde forberedelse.

Drøftes det parlamentariske arbejde, møder vi tit den replik, at det hele jo går godt herhjemme, og så kan det jo ikke være så skidt. Man forvandler nok ting her, der intet har med hinanden at gøre. Hvis det går godt, er det ofte ikke på grund af, men på trods af dårlige love. Men går det i øvrigt så godt? Vi har haft vinden på ryggen i en årrække. Den europæiske højkonjunktur kunne ikke gå vor dør forbi, allerede af den grund at vi fortrinsvis lever af at handle med Europas lande. Vi har igennem alle disse år haft et gunstigt bytteforhold, da råvarepriserne har været konstante eller faldende. Alt dette er så almindelig bekendt, at man må blues, når man f. eks. stadig hører det ærede medlem hr. K. B. Andersen anføre den fulde beskæftigelse og stigningen i befolkningens levestandard som et udtryk for regeringens evner.

Sandheden er jo, at vor regering har haft meget svært ved at forvalte de gode tider, som den oven i købet gik til valg på at gøre bedre. Sandheden er jo, at den store valutareserve, der opsamledes under højkonjunkturrens første år, aldeles er sat over

styr, og at man trods de gode tider er blevet nødsaget til at optage meget store udenlandske lån for overhovedet at have en valutareserve. Den reelle nedgang i valuta-beholdningerne har i løbet af 2-3 år været godt 2 milliarder kr. Sandheden er, at overforbruget af fremmed valuta ikke skyldes forhøjede priser udefra, men et oppustet statsbudget, en inflationsbefordrende regulering af byggeriet, indkomststigninger, der ikke modsvares af produktionsstigninger, og i kølvandet heraf pris- og lønstigninger. Sandheden er endelig, at vi igennem 2 år har haft det højeste rentetryk iblandt EFTA- og EEC-landene, fordi det aldrig er lykkedes at gøre det danske folk til et kapitaldannende folk, simpelt hen fordi man ikke har villet det. Så kan det ærede medlem hr. K. B. Andersen nok så meget anføre den økonomiske årsoversigts betragtninger; sandheden er jo, at hvis opsparringen havde været tilstrækkelig rigelig i vort samfund, havde vi ikke haft det renteniveau, vi har. Sandheden er jo den, at hvis opsparringen havde været tilstrækkelig rigelig i forhold til forbruget, havde vi ikke haft det stadige svind i valuta-beholdningerne, vi har haft.

Vi befinder os derfor langt fra i de gode tider, men det værste er, at vi stadig lader, som om vi gør det, og at regeringens repræsentanter altså også her i dag hele tiden giver det udseende af, at alt går godt. Det er derfor, vi alle frygter følgerne af de seks' landbrugspolitik. Vi er nemlig sårbar, og vi har ikke i vort omkostningsniveau eller i vor konkurrenceevne den ringeste margen til at bære tilbageslag, som møder os udefra, og vi har ikke opsamlet nogen valutareserve til at imødegå sådanne tilbageslag.

I fjor blev der påbegyndt en saneringspolitik, som måtte blive upopulær, sådan som enhver effektiv saneringspolitik må blive det. Selv om regeringen ikke har villet, eller selv om den ikke har kunnet holde det forlig, vi indgik, har det alligevel sat sig heldige spor i vor økonomi. Den betydelige opretning af handelsbalancen, der fandt sted i dette års første kvartal, må i det væsentlige tilskrives sidste forårs forlig sammen med den bedre høst og måske vinterens neddæmpning af den økonomiske aktivitet. På grund af denne sidste faktor